

Fugir de la guerra per trobar Déu: la història de Jérôme

Aquesta és la història de Jérôme. Un jove congolès que no ho ha tingut fàcil a la vida. Ell es presenta així: "Vaig néixer al Congo i, des de petit, la meua vida ha estat marcada pel dolor".

25/03/2019

La meua infància es va desenvolupar a la petita ciutat de Kilwa (República Democràtica del Congo), envoltat de

l'afecte dels meus pares i dels meus tres germans. Els meus pares, catòlics els dos, em van batejar quan encara era un nadó. Gràcies a la meva mare, catòlica molt activa en la "Legió de Maria", vaig poder rebre la catequesi des de petit.

Ella em va ensenyar les primeres oracions que m'han quedat gravades en la memòria. D'aquests anys feliços recordo també la satisfacció de poder anar a l'escola, on entre cançons, jocs i lliçons, vaig iniciar-me en la lectura i l'escriptura.

Tanmateix, el dolor també va estar present en aquells anys. Tenia tan sols vuit anys quan la meva mare va voler seguir amb un embaràs que els metges desaconsellaven a causa del risc que comportava el part.

Una preciosa nena, Justine, va venir al món, i la meva mare, a causa de les complicacions que va generar la cesària, se'ns va anar al Cel. El 1997,

va morir el meu pare, va ser assassinat just dos anys després de la mort de la mare. Tots els germans vam sortir de Kilwa cap Lubumbashi, en un camió que ens va facilitar monsenyor Tafunga, aleshores el bisbe de Kilwa-Kasenga.

A Lubumbashi, el meu germà petit Arsène i jo vam passar una temporada a la "Cité des Jeunes" de Don Bosco, un centre que recull a nens orfes i als enfants de la rue (nens del carrer). D'aquests mesos a l'orfenat, guardo el bonic record d'un petit evangeli que portava sempre amb mi i la lectura m'atreia especialment i em donava una gran pau.

Uns sis mesos després d'arribar a la "Cité des Jeunes", el nostre germà gran Emmanuel, que llavors tenia 24 anys, ens va treure d'allà per portar-nos a casa d'una tieta a Kindu, al centre-est del país. La meva germana

Justine es va quedar a Lubumbashi a casa de la germana de la mare i, des de llavors, encara que ens comuniquem per telèfon, no he tornat a veure-la.

Els anys que vam passar en un poblat proper a la ciutat Kindu van ser extremadament difícils a causa de la guerra. Els col·legis estaven tancats i vam passar llargues temporades amagats a la selva, fugint del conflicte armat. Els problemes de salut eren freqüents i, una nit, Déu es va dur d'improvís al meu germà petit Arsène, que dormia al meu costat.

Dubtar de Déu

A vegades em pregunten si tota aquesta situació no em va portar a dubtar de Déu. He de reconèixer que aquesta pregunta em sorprèn, perquè mai em va passar pel cap aquesta possibilitat. És més, d'aquests anys recordo que tenia una gran presència de Déu, no sabia

explicar-ho, però mai em vaig sentir sol.

Un sacerdot venia al poblat per celebrar la Missa. En canvi, quan estàvem amagats a la selva no teníem aquesta oportunitat. Aquestes circumstàncies em van ajudar a valorar més l'oportunitat d'assistir a Missa.

Gràcies a Déu, la situació es va calmar. El 2003, cinc anys després d'interrompre els meus estudis, alguns membres de la família van venir a buscar-nos per animar-nos a matricular-nos a l'escola. El meu germà Patrick i jo vam reprendre les classes mentre treballàvem en la fabricació i venda de maons, per pagar-nos els estudis.

Vaig acabar també la catequesi i rebre els sagraments de la Comunió i la Confirmació. Una de les ensenyances que més em va ajudar en el període de catequesi va ser la

necessitat de perdonar. Això em va ajudar a perdonar els que havien assassinat al meu pare i animar els altres membres de la família a fer el mateix.

Una anècdota simpàtica d'aquests anys va tenir lloc el dia de la meva Confirmació. Recordo que ens van dir que haviem de venir vestits de color vermell, que simbolitza l'Esperit Sant en la litúrgia. En aquests moments vivíem en una extrema pobresa, i aconseguir roba nova era impossible, així que me les vaig enginyar com vaig poder. L'únic que vaig trobar entre la meva roba va ser uns pantalons de xandall i una samarreta vermella amb el número dotze. El que tenia clar és que no volia perdre'm la Confirmació, així que vaig tractar de passar desapercebut amagant-me entre els meus amics. No sé el que pensaria el bisbe que em va confirmar, encara que, com només em va veure de

front, no va poder veure el nombre que adornava la meva esquena.

Mentre, Emmanuel, el meu germà gran, va poder acabar els estudis a Kinshasa i va anar a treballar a Bukavu. Al cap de poc temps em va cridar perquè anés amb ell i en aquesta ciutat vaig poder obtenir el títol de llicenciat en Geologia el 2016.

La trobada amb Dominique

Després em vaig instal·lar a Goma (una altra ciutat de l'est del país) amb Emmanuel i la seva família. Estant allà, vaig decidir presentar-me a un test per a ocupar una plaça de les cent que oferia l'Escola Nacional d'Administració (ENA).

Vaig ser seleccionat entre els més d'onze mil que es van presentar, vinguts de tot el país, vaig fer les maletes i vaig viatjar, ben decidit, cap a Kinshasa, la capital, que es troba a l'extrem oposat, a més de dos

mil quilòmetres. Durant dotze mesos he assistit a les classes de l'ENA, i he estat admès com a funcionari en el Ministeri de Mines.

En aquest any de formació, vaig tenir la sort de trobar-me amb Dominique, un metge que també estudiava per ser funcionari de l'Estat. Un dia, vam tenir una llarga conversa sobre religió, en concret sobre les diferents formes de resar. El diàleg em va semblar interessant, i l'endemà em va donar un rosari que m'ajudés a resar.

A principis de 2018, Dominique em va convidar a fer una visita a un centre de disminuïts físics i va ser llavors quan em va parlar per primera vegada de l'Opus Dei. Després, em va convidar a Centre Culturel Loango, on es realitzen activitats per a universitaris i està atesa espiritualment per sacerdots de l'Opus Dei. L'ambient d'alegria em va

captivar a l'instant i em vaig adonar de seguida de l'oportunitat que se m'oferia per créixer en la meva formació humana i espiritual.

D'aleshores ençà, els ensenyaments de sant Josepmaria m'han ajudat a descobrir nous horitzons en la meva vida. La possibilitat de santificar-se amb el treball i en la vida ordinària va ser tota una novetat per a mi. Com una esponja, absorbia amb ganes tots els ensenyaments que m'oferien a Loango, en els diferents mitjans de formació: la meditació, el curs de doctrina catòlica, les converses amb el sacerdot, els recessos, etc.

Durant aquests mesos he après a viure d'una altra manera. No és que la meva vida hagi canviat molt, però, la presència de Déu i conèixer que totes les meves accions, fins a les més petites, tenen un valor infinit ha transformat el meu dia a dia completament.

Ara m'he d'instal·lar i començar a treballar a la capital. Si Déu vol, aviat podré casar-me i formar una nova família. Encara que la meva vida hagi estat colpejada pel dolor, les carícies de Déu no m'han faltat mai i, darrere d'aquesta trobada, veig clarament la mà del Senyor.

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-ad/article/opus-dei-
al-congo/](https://dev.opusdei.org/ca-ad/article/opus-dei-al-congo/) (11/08/2025)